

Yemezler Efendim

– AyselAKSÜMER · 27 Mart 2011

Cemil, sönen sokak lambalarına küfrede küfrede elindeki çakmakla önünü görmeye çalışıyordu. Evdeyken ahmak ıslatan diye dalga geçtiği yağmurun her bir tanesi örgütlenmiş şimdi tepesinden aşağıya iniyordu. Sanki “Sen misin, yoksa ben miyim ahmak?” diyordu.

Aslına bakılırsa kendini ahmak değil de bahtsız sınıfına daha yakın buluyordu. Ayakkabısı her çamura bulaştığında , yüzünün rengi de daha bir kızarıyordu. Bir yandan da “tüküreyim ben şu şansımın içine” diye hayıflanıyordu.

Mustakbel kayınpederinin söylediğine bakılırsa şimdiye çoktan durakta olması gerekiyordu. Ama çevrede ne bir insan, ne de tabela görebiliyordu. Gerçi bu karanlıkta görmesi biraz zordu ama kulakları aydınlıkta da, karanlıkta da gayet iyi işitebiliyordu. Maalesef başının iki yanındaki alıcılar, kendi ayak sesinden başka dost veya düşman adımlarını işitemiyordu.

Bir süre sonra “lanet olsun” diye bağırmaya başladı. Belediyenin ağaçları dikmek için açtığı çukurlardan birine düşmüştü. Üstü başı çamur içinde kalmıştı. Önce söylendi sonra;

- “Beterin beteri var! Ya kanalizasyon çukuruna düşseydim Allah muhafaza” dedi. Mecburdu kendi kendine doping yapmaya. Biraz ileride ince ve bayağı uzun boylu bir adam gördü. Şükürler olsun! Kendine çok benzemese de bir insan görmüştü sokakta.. Adama yavaşça sokuldu ve;

- Pardon durak mı burası?

diye sordu çekinerek.. Adam;

- Yok ben bostan korkuluğuyum burada! İşim gücüm yok sıcacık yatağımdan kalktım geldim. Sırf bu noktada dikilmek için. Tövbe tövbe..

diye söylendi.

Cemil, bu sert sözden sonra buldukları yerin durak olduğuna nihayet kanaat getirmişti. Ama tamı tamına bir saat beklemelerine rağmen neden gelmiyordu bu toplu mu topsuz mu taşıma aracı! Toptan kaldırdılar mı yoksa hepsini? Durakta ki yabancı ve kendinin sıklıkla çıkardığı of sesleri karanlığın ve sessizliğin arasında melodi oluşturmaktan öteye gitmiyordu.

Cemil, kafasını öne doğru sallayarak içinden konuşmaya başladı.

- Yok efendim yok! Böyle de acımasızlık olur mu? Neticede ben senin sözüm ona damadın olacağım! Böyle gece yarısı kurda kuşa yem edilir mi insan! Basıp zilini ben geri geldim diyeceğim.

Soğuk bir yandan, çukurlar öte yandan çetin koşullarda kayınpederinin evine doğru yolalıyordu ki arkadan havlama sesi duydu. Bu sesi çıkaran yüzde yüz bir köpekti. Nerede olsa tanırды. Tabana kuvvet koştı apartmana kadar. İçeri girip dış kapıyı köpeğin yüzüne kapattığında kendi çok mutlu, köpeğin ise boynu büyüktü. Kim yüzüne örtülen kapıdan etkilenmezdi ki!

Adımları yorgun, bezgin ama yüreği umut doluydu. Zile basıp en acıklı ifadeyi yüzüne yerleştirdi. Bir süre sonra kapı açılmıştı. Önde heybetli kayınpederi arkasında ise nazlı çiçeği Yasemin!

- Hayırdır oğlum! Ne oldu? Ne bu halin!

- Efendim çok perişanım. Sizin tarif ettiğiniz yerden otobüs durağını bulmaya çalıştım. Hayatım karardı birden.. Semtın bütün sokak lambaları aynı anda sönmesin mi? Çukurlara mı düşmedim, köpek mi kovalamadı! Her şey geldi başıma efendim!

Yasemin, sevdiğinin düştüğü duruma yüreği yanmış ama dumanını bile açığa veremiyordu. Arkadan narin ellerini göğsünün üstüne tutmuş, babasının “Gel bu gece bizde kal. Annelere haber verirsın” demesini dörtgözle bekliyordu. Babasının kızmayacağını bilse;

- Baba bırak bu geri kafalılığı! Ne olacak yakında düğünüm olacak! Kalsın bizde bir gece! Salondaki üçlü koltuğa yatırırız. Bir şey mi olacak sanki!

diyecekti ama kolay mıydı bu cümleyi sarfetmek. Sadece içinden dualar ediyordu.

Cemil ve Yasemin’in gözleri Rıfat Bey’in üstündeydi. Bekledikleri ama beklemedikleri cevap gelmişti işte!

- Dur bekle az kapıda! Üstüme bir şeyler alayım. Kızım! El feneri bir getir! Cemil’i otobüse bindirip geleceğim ben!

Cemil’in omuzları düşmüştü. “Ah oğlum yandın sen! Şu halde bile acımıyor sana! Yarın evlenince derini yüzer bu adam! Kesin dönüş mü yapsam acaba bu evlilikten! Ama Yasemin’i de çok seviyorum. Ne demişler atalar “Yasemin’i seven babasına katlanır!”

Yasemin ise üzerine kar düşmüş çiçek kadar solmuştu bir anda.

- Ah babam bu kuralların beni öldürecek! Nasıl da üzüldü aşkım benim!

diyordu ağlamaklı bir biçimde..

Rıfat Bey önde başı dimdik, Cemil arkada perişan bir halde yürüyorlardı. Rıfat Bey içinden konuşuyordu.

- Beni kimse uyutamaz! Neymiş efendim soğukmuş, durakta otobüs yokmuş, köpek koşturmuş! Yemezler! Gelin ata binmiş ya nasip demiş! Ben şimdiden evime yatak serer miyim! Sonra ne derler bana? Koskoca Rıfat sosyeteğe karışmış dedirtir miyim hiç! Nikah olmadan olur mu hiç efendim! Akli sıra beni insafa getirecek! Ben de gel kal diyeceğim! Yemezler efendim, yemezler!

Aysel AKSÜMER